

1

Καὶ οὗτος ὁ Ἅγιος ἦτον ἀπὸ τὴν Πόλιν Σινώπην· ἡ τέχνη αὐτοῦ ἦτον ἡ ἐργασία τῆς Γῆς. ἔχων γάρ ἕνα κηπέον ἤγουν κῆπον μικρὸν πολλὰ, κατεγίνετο εἰς αὐτόν, καὶ ὅτι κέρδος εὐγανεν ἀπὸ αὐτόν, τὸ εἶχε κοινὸν με τοὺς πτωχοὺς· ἤγουν καὶ αὐτὸς καὶ οἱ πρὸς αὐτὸν ἐρχόμενοι πτωχοὶ ἐκυβερνοῦντο ἀπὸ τὸν κῆπὸν του. Οὐ μόνον δὲ αὐτὸν τὸν αἰσθητὸν κῆπον ἐκαλλιέργει ὁ ἀοίδιμος, ἀλλὰ καὶ τὸν νοητὸν τῆς ψυχῆς. Διὰ τοῦτο καὶ δὲν ἐδυνήθη νὰ κρυφθῇ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, πῶς ἦτον γνήσιος δούλος τοῦ Χριστοῦ. Ὅθεν μνησεται ὡς τοιοῦτος εἰς τὸν Ἀρχοντα τῆς Σινώπης ὅπου ἦτον Ἕλλη. Ὁ ὁποῖος παρευθὺς ἔστειλε στρατιώτας διὰ νὰ τὸν φονεύσουν. Ἐκείνοι δὲ ἀπελθόντες, ἔμειναν εἰς τὸ ὁσπῆτιον τοῦ παρ' αὐτὸν ζητουμένου φωκᾶ, χωρὶς νὰ ἠξέυρουν. Ὁ δὲ Ἅγιος δεξιωσάμενος αὐτοὺς καὶ ἀναπαύσας κατὰ τὴν δυνάμιν του, τοὺς ἡρώτα, ποιοὶ εἶναι καὶ διὰ ποῖαν αἰτίαν ἦλθον εἰς τὴν Σινώπην. Οἱ δὲ στρατιῶται ἐφάνερωσαν εἰς αὐτὸν τὴν ὑπόθεσιν, ὅτι ζητοῦν τὸν Φωκᾶν διὰ νὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν.

Τοῦτο ὡς ἤκουσεν ὁ τοῦ Κυρίου θεράπων, εὐθὺς ἐτοίμασε τὸν τάφον του· καὶ οὕτως ἐφάνερωσεν εἰς τοὺς στατιώτας, ὅτι αὐτὸς εἶναι ἐκεῖνος ὅπου ζητοῦν. οἱ δὲ στρατιῶται τοῦτο ἀκούσαντες ἔξαφνα, ἐπληρώθησαν τὴν καρδίαν ἀπὸ τὴν λύπην τους, ὥσαν ὅπου ἐνθυμοῦντο τὴν λαμπρὰν φιλοξενίαν καὶ δεξίωσιν, ὅπου ἔδειξεν εἰς αὐτοὺς ὁ Ἅγιος. Ὅθεν δὲν

γράφω καλὰ εἰς τοὺς εἰσιτηρίους ἐξετάσεις καὶ νὰ ἔχω καλὰ ἀποτελέσματα. 32— Παναγία μου νὰ πῇ ναι καὶ θά... 33— Παναγίτσα μου βοήθησε νὰ ἔχω ὕγεια, φύλα τὰ παιδιὰ μου, βοήθησε νὰ συμβιβαστοῦν. 34— Παναγία μου βοήθησε νὰ με θέλῃ ὁ Νίκος μου. 35— Ἄς γυρίσῃ Παναγία μου. 36— Παναγίτσα μου σὲ παρακαλῶ νὰ γράψῃ καλὰ ὁ Ἄρης μου τὰ μαθήματα. Σ' εὐχαριστῶ μιὰ μανούλα. 37— Παναγία μου βοήθησε τὸ παιδί μου. 38— Παναγίτσα μου νὰ γίνουν καλὰ τὰ παιδάκια μου. 39— Παναγίτσα μου φέρε τὸν ἀδελφούλη κοντά μας. 40— Παναγία μου κάνε νὰ πάρω ἕνα καλὸ παιδί.

ἤθελον κατ' οὐδένα τρόπον νὰ θανατώσουν αὐτὸν κατὰ τὴν προσταγὴν ὅπου εἶχον. Ἐλεγον δὲ εἰς τὸν Μάρτυρα, ὅτι ἔχουσιν εὐλογον ἀπολογία διὰ νὰ εἰπουν εἰς τὸν Ἀρχοντα, ὅτι ἐκοπίασαν μὲν πολλὰ καὶ ἠρεύνησαν. ἀλλὰ δὲν ἐδυνήθησαν νὰ εὔρουν τὸν ζητούμενον. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἅγιος παρεκάλεσεν αὐτοὺς διὰ νὰ τὸν θανατώσουν, τοῦτου χάριν ἔκοψαν τὴν Ἀγίαν του κεφαλὴν. καὶ οὕτως ἐπροσφέρθη κεχαρισμένη θυσία εἰς τὸν Θεόν καὶ εὐάρεστος.

(Νιζόδημος Ἀγιοερίτης, Συναξάριον τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Φωκᾶ τοῦ Κηπουροῦ Ἐἵφει τελειωθέντος).

2

Δὲν εἶχε μείνει πλέον οὔτε τόσο νερὸν εἰς τὴν μικρὰν λίμνην ὅσον διὰ νὰ καραβίσουν ὁ Παντελῆς ὁ Φάντης καὶ ὁ Χαράλαμπος ὁ Σανταβελῆς τὰ καράβια τους ὅταν ἐδραπέτευον κάθε δειλινὸν ἀπὸ τὸ σχολεῖον με τοὺς «φύλακας» κρεμαστοὺς ὑπὸ μάλης, καὶ τρέχοντες ἀνεσῆκων τὰς περισκελίδας τῶν μακρόθεν, οὔτε τόση μούργα, ὅσον διὰ νὰ γεμίξῃ κάθε πρωΐ καὶ βράδυ τὴν μικρὰν φιάλην τῆς ἱγρίᾳ Παναγίου ἡ Κοτρωνιώτισσα, μεταβαίνουσα ἀπὸ βούρκον εἰς βούρκον, καὶ ξεχωρίζουσα με τὸν πήχυν τῆς καὶ με τὸ τενεκεδένιο πενηνταράκι τῆς τὸ κατακάθισμα τοῦ λαδιοῦ ἀπὸ τὸ νερὸν καὶ ἀπὸ τὴν λάσπην. Ὁ Κύριος εἰσήκουσε τὰς δεήσεις τῶν πτωχῶν καὶ τοὺς στεναγμοὺς τῶν πενήτων καὶ ἐσώρευσεν τόσας νεφέλας εἰς τὸν αἰθέρα καὶ ἥστραψε καὶ ἐβρόντησε τόσον τρομακτικὰ εἰς τὸ στερέωμα καὶ ἔρριψε τόσον ἄφθονον νερὸν εἰς τὸ παραθαλάσσιον χωρίον, ὥστε νὰ ἐξαλειφθῇ πᾶσα ἀκαθαρσία εἰς τὴν γειτονίαν καὶ νὰ γίνῃ ἔν ἡ γῇ καὶ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ θάλασσα. Ἦτο ὥρα δειλινῆς καὶ ἀπὸ πρωΐας καὶ αἰθρῆς ἦτο θολωμένος καὶ σκότος ἐπεκρέματο καὶ συνεφεῖα μεγάλη. «Ὁρᾷ δ' οὐρανὸθεν νύξ». Τέλος οἱ καταρράκται τοῦ οὐρανοῦ ἠνοιγήσαν καὶ ἔγινε βροχή, θάλασσα, καταποντισμός.

(Ἄλ. Παπαδιαμάντης, Τὸ σπιτάκι στὸ λιβάδι).

